

Rodzaj dokumentu - indywidualna interpretacja
Sygnatura - POL-II.310.4.2023
Data - 23 stycznia 2024 r.
Autor - Prezydent Miasta Pabianic
Temat - opodatkowanie kontenerów magazynowych

Z interpretacji indywidualnej usunięto dane identyfikujące wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji zgodnie z art. 14i § 3 w związku z art. 14j § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 2383). Osoba odpowiedzialna za wyłączenie powyższych danych: Beata Strojny

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Działając na podstawie art. 14b § 1, art. 14c, art. 14i, art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 2383), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 listopada 2023 r. który wpłynął do tut. Urzędu Miejskiego w Pabianicach w dniu 21 listopada 2023 r. i uzupełniony został w dniu 6 grudnia 2023 r. o wydanie interpretacji indywidualnej o zakresie stosowania przepisów prawa podatkowego dot. podatku od nieruchomości, tj. art. 2 ust.1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (dalej: „upol.”)

uznają:

w opisanym stanie faktycznym i zdarzeniu przyszłym, stanowisko Wnioskodawcy, którego zdaniem kontenery nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości z uwagi na fakt, że obiekty kontenerowe nie zostały wskazane wprost w treści przepisu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane - za nieprawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 21 listopada 2023 roku do tut. urzędu wpłynął wniosek z dnia 14 listopada 2023 roku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą reprezentowanej przez radcę prawnego (pełnomocnictwo szczególne dołączone do wniosku) o wydanie indywidualnej interpretacji prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości i udzielenie odpowiedzi na pytanie: „Czy kontenery podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych?”

W przedmiotowym wniosku przedstawiono następujący stan faktyczny oraz zdarzenie przyszłe:

Wnioskodawca jest właścicielem nieruchomości stanowiącej działkę zabudowaną o powierzchni 0,0717 ha, położonej w Pabianicach, dla której Sąd Rejonowy w Pabianicach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą.

Na wskazanej nieruchomości Wnioskodawca planuje posadowić obiekty kontenerowe, które spełniać będą funkcję magazynową (dalej: „Kontenery”). Kontenery nie będą ze sobą połączone – będą posadowione niezależnie obok siebie. Kontenery nie będą trwale związane z gruntem, zostaną ustawione na betonowych bloczkach i zostaną podłączone do sieci elektrycznej. Kontenery zostaną przeznaczone na wynajem jako powierzchnia do przechowywania. Wnioskodawca będzie właścicielem Kontenerów.

Stanowisko Wnioskodawcy:

Zdaniem Wnioskodawcy, w przedstawionym stanie faktycznym i zdarzeniu przyszłym należy uznać, że Kontenery nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości z uwagi na fakt, że obiekty kontenerowe nie zostały wskazane wprost w treści przepisu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (dalej: „Prawo budowlane”).

Zgodnie z treścią art. 2 ust.1 upol: *„opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: 1) grunty; 2) budynki lub ich części; 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej”*.

Za budynek uznaje się obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach (art. 1a ust.1 pkt 1 upol). Budowlą jest natomiast obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (art. 1a ust.1 pkt 2 upol). Gruntami, budynkami i budowlami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej są co do zasady te grunty, budynki i budowle, które pozostają w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą (art. 1a ust.1 pkt 3 upol).

W konsekwencji, zdaniem Wnioskodawcy, Kontenery – jako obiekty niebędące trwale związane z gruntem z uwagi na możliwość ich łatwego demontażu i przeniesienia w inne miejsce - nie mogą w świetle powołanych przepisów zostać uznane za budynki.

Kontenery nie będą również obiektami małej architektury, które zdefiniowano w art. 3 pkt 4 Prawa budowlanego jako: *„niewielkie obiekty, a w szczególności: a) kultu religijnego, jak: kapliczki, krzyże przydrożne, figury, b) posągi, wodotryski i inne obiekty architektury ogrodowej, c) użytkowe służące rekreacji codziennej i utrzymaniu porządku, jak: piaskownice, huśtawki, drabinki, śmietniki”*. Zdaniem Wnioskodawcy, Kontenery mogą zostać zakwalifikowane co najwyżej jako budowle, w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 upol.

Należy jednak wskazać, że definicja legalna budowli zawarta w art. 1a ust 1 pkt 2 upol odwołuje się przy tym do przepisów Prawa budowlanego. Z kolei, zgodnie z art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego budowlą stanowi *„każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacyjne), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części*

budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową". Zgodnie zaś z art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego, urządzeniami budowlanymi są: „urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki”. Wyliczenia te nie wskazują Kontenerów, jako kategorii budowli lub urządzenia budowlanego.

Oprócz tego, podkreślenia wymaga, że definicja budowli na gruncie przepisów upol była przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 13 września 2011 r. (sygn. akt P-33/09) wskazał m.in., że:

„Należy zatem wskazać raz jeszcze, że za budowle w rozumieniu upol można uznać:

- 1) jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 ustawy u.p.b. (Prawo budowlane), w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b u.p.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową,
- 2) jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 u.p.b. lub innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co - jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane *expressis verbis* – wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak: (1) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu u.p.b., które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu u.p.o.l., oraz (2) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu u.p.b. nie są instalacje; mając zarazem na uwadze, iż nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane”.

Dodatkowo, mając na względzie treść Konstytucji RP (w tym zwłaszcza art. 217 Konstytucji RP), w ocenie Wnioskodawcy przedmiot opodatkowania powinien być każdorazowo wskazany w akcie rangi ustawowej. Tym samym, choć definicja budowli w przepisach upol odwołuje się do definicji budowli w rozumieniu Prawa budowlanego, która ma charakter katalogu otwartego, to jednak dla celów upol powinna być traktowana jako definicja zawierająca katalog zamknięty. Wobec tego, skoro „Kontener” jako obiekt budowlany, nie został wymieniony w przepisie art. 3 pkt 3 lub 9 Prawa budowlanego, jak również wprost w żadnym innym przepisie Prawa budowlanego lub w załączniku do niego, to nie może być uznany za budowlę w rozumieniu przepisów upol, a tym samym nie może stanowić przedmiotu opodatkowania.

Zwrócić tu należy uwagę na Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 marca 2016 r. (sygn. akt II FSK 84/14), rozważania którego dotyczyły opodatkowania podatkiem od nieruchomości kontenerów administracyjnych i sanitarnych wykorzystywanych przez przedsiębiorcę na prowadzonych budowach.

W powołanym orzeczeniu NSA wskazał, że „ocena czy sporny kontener może zostać opodatkowany podatkiem od nieruchomości jako budowla (jej część) zależna będzie od wykazania, że mieści się on w katalogu wymienionym w art. 3 pkt 3 u.p.b.” (podobnie: uchwała NSA 7 sędziów NSA w Warszawie z dnia 3 lutego 2014 r. sygn.. akt II FSP 11/13; wyrok NSA z dnia 18 października 2019 r. sygn. akt III FSK 982/19). Konieczne jest zatem ustalenie czy „ jego [Kontenera] rzeczywiste cechy i funkcje nie są tożsame z parametrami funkcjonalnymi i technicznymi budowli wyszczególnionych w art. 3 pkt 3 u.p.b. „ (tak wyrok NSA z dnia 2 lutego 2022 r. sygn.. akt III FSK 274/21; zob. też wyrok NSA z dnia 29 marca 2019 r. sygn.. akt II FSK 3835/18).

Wobec powyższego w ocenie Wnioskodawcy Kontenery nie stanowią budowli w rozumieniu przepisów upol, gdyż nie zostały wymienione one w katalogu obiektów budowlanych znajdującym się w przepisie art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego. Tym samym, zdaniem Wnioskodawcy, Kontenery, które nie stanowią ani budynku, ani budowli, nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

W dniu 6 grudnia 2023 r. reprezentujący Wnioskodawcę radca prawny, w uzupełnieniu wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej oświadczył, że: „ W imieniu Wnioskodawcy, pouczony o odpowiedzialności karnej z art. 233 § 1 w związku z § 6 Kodeksu karnego za składanie fałszywych oświadczeń stosownie do ar. 14b § 4 Ordynacji podatkowej oświadczam, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego”.

Po rozpoznaniu stanowiska Wnioskodawcy organ podatkowy zważył, co następuje:

W myśl art. 14 b § 1 i art. 14j Ordynacji podatkowej, Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej, a w zakresie swojej właściwości miejscowej i rzeczowej wójt, burmistrz (prezydenta miasta), starosta lub marszałek województwa na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 3 składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska oceny prawnej tego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Zgodnie z art. 14c § 2 w razie negatywnej oceny stanowiska Wnioskodawcy interpretacja indywidualna musi zawierać wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym.

Prezydent Miasta Pabianic, dokonując wykładni przepisów prawa objętych wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej wskazuje, że obowiązek podatkowy i zasady opodatkowania podatkiem od nieruchomości normuje ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 70 ze zm. , dalej „upol”).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 upol opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub objekty budowlane:

- 1) grunty,
- 2) budynki lub ich części,
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Z powyższego wynika, że obiekty budowlane podlegają opodatkowaniu bez względu na to czy stanowią samodzielne nieruchomości, czy części składowe nieruchomości. Przepisy ustawy upol nie uzależniają bowiem opodatkowania obiektów budowlanych od powiązania z gruntem. Opodatkowaniu podlegają obiekty budowlane mieszczące się w kategorii budynków lub budowli w rozumieniu przepisów art. 1a ust.1 pkt 1 i 2 upol. Przy czym w przypadku budowli muszą one być związane z działalnością gospodarczą. Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 1 upol, budynek to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Definicja budowli została zawarta w art. 1a ust. 1 pkt 2 upol i zgodnie z nią budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. W oparciu o ww. przepisy Organ podatkowy stoi na stanowisku, że opodatkowaniu podlegają wszystkie obiekty budowlane z wyjątkiem obiektów małej architektury, a także urządzenia budowlane. Obiekty budowlane posiadające cechy ustawowe budynku są budynkami, a w pozostałym wypadku (z wyłączeniem obiektów małej architektury) są budowlami. Nie można pominąć faktu, że regulacja upol w zakresie definicji budowli odsyła do przepisów ustawy Prawo budowlane (Dz.U. z 2023 r. poz. 682) co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego sygn. akt II FSK 950/15 z dnia 12 maja 2017 r. NSA stwierdził, że wskazanie w powyższej definicji „Budowli”, o której mowa w art. 1a ust. 1 pkt 2 upol dwukrotne odesłanie należy interpretować jako odesłanie do przepisów ustawy – Prawo budowlane, tj. wyłącznie do regulacji rangi ustawowej, a nie jako odesłanie do wszelkich przepisów regulujących zagadnienia związane z procesem budowlanym.

Z treści art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego wynika, że obiektem budowlanym są:

- a) budynek,
- b) budowla,
- c) obiekt małej architektury,

wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Natomiast w art. 3 pkt 5 Prawa budowlanego została zawarta – nieunormowana w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych definicja tymczasowego obiektu budowlanego. Zgodnie z tą definicją przez tymczasowy obiekt budowlany rozumieć należy obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub do rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przykrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe.

Ponieważ Wnioskodawca powołuje się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. sygn. P 33/09, należy zauważyć, że w uzasadnieniu wyroku TK stwierdził cyt.: „*Należy zatem wskazać raz jeszcze, że za budowle w rozumieniu upol można uznać:*

- 1) *jedynie budowle wymienione expressis verbis w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit b u.p.b. czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową,*

- 2) *jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 u.p.b. lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co – jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane expressis verbis – wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak (1) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu u.p.b. oraz (2) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu u.p.b. nie są instalacje;*

mając zarazem na uwadze, iż nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane”.

Zaprezentowane stanowisko Trybunału Konstytucyjnego podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale w Składzie Siedmiu Sędziów sygn. akt II FPS 11/13 z dnia 3 lutego 2024 r. dotyczącej opodatkowania tymczasowych obiektów budowlanych. NSA stwierdził, że cyt. „, *Tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlane. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.*

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgodnie z definicją zamieszczoną w art. 3 pkt 5 P.b., tymczasowe obiekty budowlane stanowią szczególną odmianę obiektów budowlanych, wyróżnioną ze względu na dwa zespoły cech, tj. albo cechę czasowości użytkowania albo cechę niepołączenia trwałego z gruntem. Z kolei z brzmienia przepisu art. 3 pkt 1 lit. a-c P.b. wynika, że wyliczenie w nim zawarte ma charakter wyczerpujący, zatem każdy obiekt budowlany możemy zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii. W takim znaczeniu odrębnej kategorii obiektów budowlanych nie tworzą tymczasowe obiekty budowlane.

Te ostatnie są bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych, wobec czego również w kategoriach budynków, budowli czy obiektów małej architektury mogą mieścić się takie, które spełniają ich cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi”.

W takim stanie rzeczy, Prezydent Miasta Pabianic zwraca uwagę na fakt, że zarówno Trybunał Konstytucyjny jak i Naczelny Sąd Administracyjny nie ograniczył rozumienia budowli dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości wyłącznie do obiektów budowlanych wymienionych z nazwy w art. 3 pkt. 3 ustawy Prawo budowlane, a także, że opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości może podlegać tylko taki obiekt budowlany, który został nazwany „budowlą” w Prawie budowlanym.

Dlatego organ podatkowy stoi na stanowisku, że tymczasowe obiekty budowlane wskazane z nazwy w art. 3 pkt 5 Prawa budowlanego, m. innymi obiekty kontenerowe (o ile nie spełniają definicji budynku w rozumieniu upol i nie stanowią obiektów małej architektury) ze względu na zamknięty katalog przedmiotów opodatkowania – uznać należy za budowle.

Ponieważ Wnioskodawca w uzasadnieniu stanowiska przywołał wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie sygn. akt II FSK 84/14 z dnia 15 (a nie jak podał 16) marca 2016 r., organ podatkowy stoi na stanowisku, że wyrok ten należy do jednego z ukształtowanych dwóch stanowisk wyrażanych w orzecznictwie sądów administracyjnych dotyczących kwestii opodatkowania tymczasowych obiektów budowlanych (w tym przypadku obiektów kontenerowych). Wnioskodawca próbuje stanowisko sądów, w których orzekano na korzyść podatników, uznając że tymczasowe obiekty budowlane, które nie są trwale połączone z gruntem i za które uważane są obiekty kontenerowe, nie są budowlami w rozumieniu ustawy upol, a tym samym nie stanowią przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Przy czym należy podkreślić, że w orzecznictwie sądów administracyjnych wykształciły się odmienne i bardzo liczne stanowiska. Z tych względów NSA podjął w dniu 3 lutego 2014 r. uchwałę o sygn. akt II FPS 11/13, będącą skutkiem istniejących w orzecznictwie rozbieżności. W uzasadnieniu interpretacji uchwałę podjęto w Składzie Siedmiu Sędziów NSA, co powoduje, iż ma ona ogólną moc wiążącą wynikającą z art. 269 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634). Stanowisko zajęte w uchwale NSA powinno wiązać pośrednio wszystkie składy orzekające sądów administracyjnych. Dopóki nie nastąpi zmiana tego stanowiska, dopóty sądy administracyjne powinny je respektować.

Wobec powyższego, w ocenie organu podatkowego, o ile dany obiekt jest wprost wskazany w art. 3 pkt 5 ustawy Prawo budowlane jako tymczasowy obiekt budowlany oraz nie jest budynkiem ani obiektem małej architektury, to może być jedynie budowlą. Wbrew zatem stanowisku Wnioskodawcy, w ocenie Prezydenta Miasta Pabianic kontenery, które nie są trwale związane z gruntem spełniają definicję budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 upol, a tym samym podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Biorąc pod uwagę przedstawiony stan faktyczny (właściciel nieruchomości jest prowadzącym działalność gospodarczą) i stan przyszły (planuje posadzić na działce obiekty kontenerowe, które będą spełniać funkcje magazynowe i zostaną przeznaczone na wynajem jako powierzchnie magazynowe) zgodnie z art. 2 ust. 1 upol, kontenery te będą podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowle od ich wartości.

Zatem organ podatkowy w oparciu o przedstawiony stan i przywołane przepisy stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w zakresie pytania, jakie zadał, jest nieprawidłowe.

POUCZENIE

Niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Wskazać należy, że Wnioskodawca ponosi konsekwencje przedstawionego stanu faktycznego. W przypadku rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym przedstawionym we wniosku, a stanem rzeczywistym, udzielona interpretacja nie chroni Wnioskodawcy.

Od niniejszej interpretacji przysługuje Wnioskodawcy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi ul. Piotrkowska 135, 90-434 Łódź, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację – w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł dowiedzieć się o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1634). Skargę do WSA wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 ww. ustawy) w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres Urzędu Miasta Pabianic, ul. Zamkowa 16, 95-200 Pabianice.

Organ podatkowy informuje, że niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę, zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Otrzymują:

- 1) Adresat na adres pełnomocnika za pośrednictwem ePUAP ,
- 2) aa.